

fordærvet af Politiet? Dommeren sagde da — jeg har, som sagt, haft et saadant Tilfælde — hvis De ikke vil vedtage denne Bøde, bliver De arresteret. Saaledes kan det gaa til. Saa bliver han arresteret og puttet ned i Brummen, og saa begynder man en kriminel Sag imod ham. Jeg kender et saadant Tilfælde, og det er aldeles upassende, at det kan ske, thi en Dommer kan ikke paa den ene Side sige: Sagen er ikke vigtigere, end at den kan afgøres med en Bøde af 40 Kr., og saa paa den anden Side, naar den vedkommende ikke godvillig betaler de 40 Kr., dekrettere Arrest paa hans Person.

Jeg mener altsaa med Hensyn til § 2, at der ikke bør afkræves vedkommende Svar, naar han fremstilles paa Politikammeret eller paa Politikontoret; han skal have den fornødne Tid til at overveje. Det er altsaa i stik Modstrid med, hvad den ærede første Taler, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst), mente, at det var netop saa rart, naar man havde ham oppe paa Politikammeret, saa kunde man ein, zwei, drei give ham dette Bødepaalæg, og saa var den Ting færdig. Nej, det er det, vi ikke skulle have.

Dernæst maa jeg maaske med Hensyn til § 2 gøre en Bemærkning, som forekommer mig at ramme en temmelig forkert Redaktion i Paragraffen. Det fremgaar af 1ste og 2det Stykke, hvad det er, som skal forkyndes den paagældende; han skal opfordres til at erklære, om han vedgaar at have gjort sig skyldig i den paagældende Forseelse; og om han underkaster sig den Bøde, som Politidirektøren har dekretteret. Det er altsaa i dobbelt Retning, han skal svare, dels om han erkender sig skyldig, dels om han underkaster sig Bøden. Men naar man saa kommer til det 4de Stykke i Paragraffen, hvor der tales om, hvad Svaret skal gaa ud paa, staar der blot: „Afgiver sigtede paa Politikontoret Erklæring om, at han vedtager Bødepaalæget“. Der staar ikke et Ord om, hvorvidt han erklærer sig skyldig eller ikke skyldig. Nu kan Forholdet jo meget godt være det, og vil vel ofte være det, at vedkommende egentlig ikke erkender sig skyldig. Han mener, at han baade fra den faktiske og den retslige Side har Defensionsgrunde, som kunne føre til hans Frifindelse, men Sagen er for ubetydelig for ham, han har ikke Tid eller Raad til at opholde sig derved, han vil hellere underkaste sig en Bøde paa en Snes Kroner, eller hvor meget der nu kan være Tale om. Nu staar der ganske vist

i Bemærkningerne, at naar en sigtet saaledes svarer: Jeg er uskyldig, men Gud bevares, jeg kan gerne betale Bøden, skal Sagen gaa til Retten. Ja, det kan nok være, at dette sker, naar det kommer saaledes frem, men det behøver ikke at komme frem. Man forlanger kun, at han skal erklære, om han vedtager Bøden eller ikke, man forlanger ikke nogen Erklæring af ham om, hvorvidt han erkender sig skyldig eller ikke skyldig. Det maa dog vistnok rettes. Man maa dog bringe paa det rene, om der skal afkræves vedkommende en udtrykkelig Erklæring om, hvorvidt han er skyldig eller ikke skyldig, eller om man kan indskrænke sig til at spørge: Vil du vedtage denne Bøde, eller vil du ikke?

Men hvad jeg navnlig har mod § 2 og hele dette System, er den Usikkerhed, som kommer frem ved den Maade, hvorpaa man indhenter den sigtedes Svar. Naar han møder paa Politikammeret, har man Vidner paa ham, og han kan saa afgive sin Forklaring. Hvorvidt den bliver rigtig opfattet og ført til Protokols, kan maaske være tvivlsomt i nogle Tilfælde, men man maa antage, at i Reglen er der tilstrækkelig Notorietet. Hans Erklæring er maaske ikke ganske frivillig, men enfin, hvad han erklærer bliver ført til Protokols. Men saa staar der, at en Udskrift af Politidirektørens Resolution forkyndes for ham „paa samme Maade som Tilsigelser til den offentlige Politret.“ Det vil, hvis jeg ikke tager fejl, sige, at den forkyndes ved en eller to Politibetjente. Der kunde nu komme mange Spørgsmaal: Hvorledes skal den forkyndes, hvor skal den forkyndes osv.? Det er overmaade tvivlsomt, hvorledes der skal forholdes med Forkyndelse af Stævninger og lignende, men det vil jeg endda se bort fra. Men hvad jeg ængstes ved, er, at man overlader til disse Politibetjente, som komme med Udskriften, om jeg saa maa sige, at tage vedkommendes Svar til Protokols. De skulle afgøre, om Manden virkelig vedtager eller ikke vedtager Bødepaalæget. Det kunde i mange Tilfælde synes at være simpelt nok, naar han siger ja eller nej, men saaledes gaar det ikke til i Virkeligheden. Den sigtede begynder at vrøle frem og tilbage, snart siger han ja, snart nej, saa kommer hans Kone til og siger: Du maa endelig vedtage Bøden, der bliver Graad, Jammer og Skændsmaal, maaske skælde de Politiet ud for noget Skidt — det har man set før. Og saa skulle Politibetjentene have publica fides! Hvad de føre paa Udskriften, skal